

allerede under Forhandlingerne her i Rigsdagen ved Finanslovens første Behandling noget fornærmert over, at jeg ikke gengav mine Oplysninger fra Politidirektøren, men gengav mine Oplysninger fra Krigsministeriet. Medens jeg nu er ved det ærede Medlem, maa jeg saa ikke sige til ham — jeg ved, at han er en indflydelsesrig Medarbejder eller i alt Fald har meget stor Indflydelse paa Bladet „Politiken“ her i Byen, og han har selvfølgelig set det Referat, som Bladet har givet af de Oplysninger, der her er tilvejebragt, og hvorefter Bladet meddeler, at nu er det konstateret, at Militæret ikke har været holdt i Beredskab paa Valgdagen i 1918 —, at jeg forstaar ikke, hvorledes Bladet kan skrive det, eftersom de positive Oplysninger netop gaar ud paa, at det var Tilfældet paa Valgdagen 1918. Bladet kunde da højest sige: de Oplysninger er forkerte, men det kan da ikke sige, at Oplysningerne viser, at Militæret ikke var holdt i Beredskab paa Valgdagen 1918. Jeg haaber, det ærede Medlem vil bede „Politiken“ om ogsaa denne Gang at være ham lydige i at komme med et Dementi. Bladet gaar videre og skriver: „men derimod saavel ved Aprilvalget 1920 som ved Septembersvalget 1920“. Ja, men Oplysningerne baade fra Politidirektøren og fra Militæret gaar jo netop ud paa, at Militæret *ikke* var holdt parat at det *ikke* havde noget at gøre med Septembersvalget 1920, saa jeg forstaar ikke, hvorledes det ledende Blad indenfor det Parti, som det ærede Medlem tilhører, kan komme med disse Oplysninger. Jeg vil bede det ærede Medlem om at hjælpe mig til at faa det dementeret, saa meget mere som Redaktøren ved et af den radikale Presses Blade netop har sagt, at Sandheden burde komme frem. Det er Nordsjællands Venstreblad. Det siger — jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse kort citere det —: „Efter disse Oplysninger er det hævet over enhver Tvivl, at Stauning har ladet sig vildlede, naar han angreb Justitsminister Rytter paa et videregaaende Grundlag end det, der viser sig at være det faktiske. Han bør efter vor Opfattelse aabent erkende dette. . . Men har han gjort et stort Nummer ud af denne Sag, saa maa han tage Konsekvensen deraf og offentligt indrømme, at han havde Uret. Det er aldrig morsomt at skulle gøre Afbigt, men erkender man sin Skyldighed, er det i alt Fald mere honnet at bede undskylde, end det er at snakke sig fra Sagen. Og som den foreligger her, maa vi . . . sige: Her hjælper det ikke at spidse Mund, her maa der fløjtes.“ Det forekommer mig derfor, at det ærede Medlem ogsaa bør

hjælpe mig til at vejlede „Politiken“ saaledes, at de Oplysninger, vi faar i dette ledende Blad, bliver korrekte.

Jeg gaar dernæst over til det ærede Medlem Hr. Stauning, som ligeledes kom ind paa Rangeringerne. Men det ærede Medlem udtalte sig efter min Mening lidt forkert her. Det ærede Medlem sagde nemlig saadant noget som: Ja, Justitsministeren vil jo rimeligvis rangere igen i Dag. Men det er en fuldkommen Misforstaaelse. Jeg rangerer aldrig paa eget Initiativ. Jeg rangerer kun, naar jeg bliver angrebet her i Rigsdagen, saa maa jeg forsvare mig. Men ellers er det det ærede Medlem, der bliver ved at kredse om denne ulyksalige Sag ligesom visse Folk, der altid strejfer om et kedeligt Sted, Gerningsstedet, hvor man har oplevet eller foretaget noget ubehageligt. Jeg har lige vist det ærede Medlem, hvad hans allierede, de Radikale, opfordrer ham til. Jeg havde ventet, at det ærede Medlem Hr. Stauning tydeligt og klart havde sagt: Jeg har gjort Justitsministeren Uret, jeg vil gøre ham en Undskyldning. Han kunde jo saa have gjort det paa samme Maade, som hans Kollega det ærede Medlem Hr. Sundbo underciden gør det her fra Talerstolen, ved at sige, at man kan ogsaa gøre en Skælm Uret. Saa var han dog kommet nogenlunde godt fra det. Jeg havde ventet denne Udtalelse fra det ærede Medlem.

Det ærede Medlem Hr. Stauning brugte ellers mange Ord. Jeg forstaar dem ikke. Det ærede Medlem sagde gentagne Gange: Det kommer jo ikke an paa, hvad man føler, og hvad man tænker, nej, det kommer an paa det, der staar skrevet. Det er det, der er sagt og skrevet, der er det afgørende. Ja, dér er det ærede Medlem og jeg saa fuldstændig enige: det er det, det kommer an paa. Det er det, der er skrevet, og det, der er sagt, der er det afgørende. Derfor skal jeg lige kort repetere Sagen med Kendsgerninger, ikke med Ord alene, for Kendsgerninger virker som et Styrtbad. Det er saa godt undertiden til at afsvale med. Jeg vil kun tage 5 Hovedpunkter af, hvad det ærede Medlem udtalte, idet jeg lader en Mængde Smaating fare. Det ærede Medlem udtalte: Punkt 1. Under Ministeriet Zahle har der ikke fundet Rangering Sted med eller uden Regeringens Vidende. Han sagde, at det har ikke fundet Sted med eller uden Hr. Staunings Villie. Ordene lød saaledes, hvis det ærede Medlem vil have dem: „Jeg gentager, hvad jeg sagde paa et tidligere Tidspunkt i Dag: Der er aldrig med mit Vidende eller med min Billigelse og sikkert heller ikke fra Ministeriets eller Justitsministerens Side uden mit Vidende holdt Militær